

РЕШЕНИЕ

№ 212

гр. гр.Велинград, 14.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИНГРАД, III - ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: МИЛУШ Р. ЦВЕТАНОВ

при участието на секретаря ВИОЛЕТА Д. ШАРКОВА
като разгледа докладваното от МИЛУШ Р. ЦВЕТАНОВ Гражданско дело №
20235210100165 по описа за 2023 година

Производството е образувано е по молба от Ф. М. А. с правно основание чл. 127а, ал.
2 СК, вр. с чл. 76, т. 9 ЗБЛД, срещу М. М. К..

Твърденията на Ф. М. А. са, че с бившия ѝ съпруг - М. М. К. имат малолетна дъщеря – Д. М. К. (на 13г.), която по повод отлични резултати на посещаван религиозен курс ежегодно има възможност да пътува на екскурзии в чужбина /Турция и Париж/. Сочи се, че през 2022г. детето е пропуснало две такива възможности, тъй като първо в периода, когато следвало да даде съгласие дъщеря му да пътува – бащата не бил в страната, а втория път не подписал необходимата декларация под предлог, че ще дава съгласието си само при предварително предоставени му детайли относно всяко конкретно пътуване на детето. При съображения, че поведението на ответника е провокирано не от загриженост към дъщеря му, а от междуличностни конфликти с майката, се иска да се разреши за срок от 4 години пътуването на детето за неопределен брой пъти до Турция и страните от ЕС - без съгласието на родителя М. М. К., като със съдебно решение се замести и нуждата от съгласието на последния при снабдяване на майката с международен паспорт и лична карта за детето. В съдебно заседание се уточнява, че претенцията е с оглед възможността детето да извършва краткосрочни пътувания зад граница – за екскурзии и почивки.

В подадения в срока по чл. 131 ГПК писмен отговор ответникът счита претенцията за недопустима, като поддържа, че между страните няма конкретно възникнал спор относно пътуването на детето зад граница, а са му отказани подробности относно евентуалните екскурзии на дъщеря му, предвид което като отговорен родител не можел да даде принципно съгласието си малолетната му дъщеря да пътува в чужбина, независимо от броя

на пътуванията, дестинацията и продължителността на престоя ѝ там. Изтъква се готовност за даване на разрешение - само при предоставена му информация за исканите пътувания, на база която да направи преценка за риска по отношение на детето. При съображения, че такава информация му е отказвана – счита процесната претенция за неоснователна и моли да бъде оставена без уважение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност, както и доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 12 и чл. 235, ал. 2 ГПК, приема от фактическа и правна страна следното:

Предявената молба е с правно основание чл. 127а, ал. 2 СК, вр. с чл. 76, т. 9 ЗБЛД и е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирана страна до компетентния съд и при наличието на правен интерес.

Разгледана по същество, тя се явява основателна поради следните съображения:

Между страните не се спори, а и от представената по делото съответно: Удостоверение за раждане, извадка от протокол от 07.01.2021г. по гр.д. № 953 от 2020г. по описа на РС-Велинград, социален доклад - се установява, че са родители на малолетното дете Д. М. К., както и че упражняването на родителските права върху детето е предоставено на майката, като на бащата е определен режим на лични отношения.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 03.07.2017 г. по т. д. № 1/2016 г. на ВКС ОСГК - Производството по чл. 127а СК е такова по спорна администрация на гражданските правоотношения, в рамките на което съдът прави преценка по целесъобразност. От първостепенно значение при произнасяне по такава претенция е интересът на детето, като за пътуване в чужбина той се преценява конкретно за всеки отделен случай съобразно установените по делото обстоятелства.

В конкретния случай от показанията на свидетеля Д. А. (баба на детето), социалния доклад, и заявеното от самото дете при изслушването му по реда на чл. 138 от СК вр. с чл. 15 от ЗЗДет. се установява, че връстници-приятели на малолетната от посещаван от нея религиозен курс, веднъж или два пъти годишно, ходят на организирани групови екскурзии с продължителност от 15 дни - до месец, в Турция, като групите включват около 20 деца, придружавани от възрастни. Установява се и инициативност на майката на детето да го води със себе си на почивка в Гърция или Турция.

Според посоченото в обстоятелствената част по т.1 от посоченото Тълкувателно решение – „При пътуване на детето в чужбина на екскурзия, почивка, за посещение на близки, обучение, културни или спортни прояви, състезания, лечение и пр., съдът подлага на преценка причината за искането.“

В житейски аспект причината за това деца да бъдат водени на екскурзии или почивки в чужбина несъмнено е свързана с обогатяване мирогледа и общата им култура, което допринася за цялостното им личностно развитие. В този смисъл подобни пътувания са в интерес на непълнолетните.

В правен аспект – причината за искане до съда за разрешаване на спор като

настоящия предпоставя липса на общо съгласие между двамата родители по въпроса за пътуване на децата в чужбина (чл. 127а, ал.2 СК). В искането си ищцовата страна е посочила конкретни параметри на целеното разрешение за задгранични пътувания на детето, и период, а именно – неограничен брой пътувания, до определен и определяем кръг от страни (Турция и страните от ЕС), за срок от 4 години. Тази претенция изцяло кореспондира с изискванията, описани в Тълкувателно решение № 1 от 03.07.2017 г. по т. д. № 1/2016 г. на ВКС ОСГК. От показанията на свидетелите Д. А., Илиян К., а и от процесуалното поведение на ответната страна, се установява, че между страните е налице явен спор относно конкретно исканите от майката параметри на разрешението, като представената от бащата декларация с различно от исканото съгласие не променя този извод. Ето защо липсата на съгласие предопределя и от правна страна допустимостта на претенцията.

Според настоящия съдебен състав от съвкупната преценка на събраните писмени и гласни доказателства може да се направи обоснован и категоричен извод, че принципно е изцяло в интерес на детето да се даде исканото разрешение. Това е така, защото при уважаването на молбата не би се стигнало до рискове, които да се отразят негативно не само на детето, но и на неговите отношения с бащата. Същевременно пътуванията, които ще могат да се осъществяват след издаването на съответния документ, биха обогатили мирогледа и общата му култура, и биха допринесли за цялостното му развитие като личност. Следва да се има предвид и че правото на свободно предвиждане е гарантирано както в чл. 35, ал. 1 КРБ, така и в редица международните актове /чл. 12, т. 3 от Международния пакт за гражданските и политическите права и чл. 13, т. 1 и 2 от Всеобщата декларация за правата на човека и други/, които след ратификацията обнародването и влизането им в сила представляват част от вътрешното право на страната и имат предимство пред тези норми, които им противоречат – чл. 5, ал. 4 КРБ. По повод доводите на ответника е уместно да се отбележи, че към настоящия момент Република Турция не би могла да бъде определена като място на размирици, или държава, където макар и временно, не е препоръчително пътуване, особено предвид установеното по делото обстоятелство – че целените екскурзии са групови, с религиозна насоченост, и с няколко възрастни придружители. Освен това България има сключени договори за правна помощ с Турция, а и тя е членка на Хагската конвенция от 1980г. за гражданскоправните аспекти на международното отвлечане на деца, поради което би могло да се гарантира изпълнението на българските съдебни решения за осъществяване на мерки за лични отношения между детето и бащата.

В производството по спорна съдебна администрация по чл. 127а, ал. 2 СК съдът е задължен служебно да следи за интересите на децата, поради което не е тясно обвързан от исканията на страните. В случая се касае за малолетно дете и обезпечаването на интереса му изисква - разрешението за пътуване в чужбина да бъде ограничено със срок, по-кратък от исканите 4 години – почти съответстващи на навършване на пълнолетие от детето. Така, след изтичането на определения от съда срок, ако между родителите все още няма съгласие за пътуване на детето и при подадена молба по чл. 127а СК, съдът ще извърши нова

преценка на релевантните за разрешаването на този въпрос обстоятелства. По този начин интересът на детето ще бъде защитен в най-голяма степен, тъй като при определяне на по-продължителен срок е налице вероятност за значителна промяна в обстоятелствата, респ. и опасност неговите интереси да бъдат злепоставени. При тези съображения заместващо съгласието на бащата разрешение за пътуване на момичето в чужбина за срок от две години в оптимална степен би гарантирало едновременно - както най-добрия интерес на детето, така и практическо осмисляне и преодоляване на повода за процесните противоречия между родителите занапред.

Относно разноските - с оглед характера на производството - по спорна съдебна администрация, и съгласно принципно посоченото в Определение № 385 от 25.08.2015 г. по ч. гр. д. № 3423/2015 г. на ВКС, I г. о. – „съдебното решение, което следва да изхожда от правилото за защита по най-добрия начин на интересите на малолетното или непълнолетното им дете, ползва и двамата родители и затова в първоинстанционното производство всяка страна следва да понесе разноските, които е направила, независимо от изхода на спора.“ Ето защо, а и предвид предмета на делото, с оглед на който не биха могли да се определят какви части от направените от страните разноски по делото са „съразмерни“ на уважената част от молбата, такива не следва да им бъдат присъждани, а трябва да се понесат от тях така, както са ги направили в производството (в този смисъл - Решение № 244 от 03.07.2014 г. по гр. д. № 953/2014 г. на ВКС, IV г. о., Решение № 476 от 13.12.2016 г. по в. гр. д. № 666/2016 г. на ОС - Велинград и др.)

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ЗАМЕСТВА, на основание чл. 127а, ал. 2 СК, вр. с чл. 76, т. 9 ЗБЛД, съгласието на бащата М. М. К. с ЕГН *****, като **РАЗРЕШАВА** издаването на паспорт по реда на ЗБЛД на детето му Д. М. К. с ЕГН *****, както и неограничен брой пътувания на детето извън пределите на Република България – до Република Турция и всички държави в Европейския съюз и обратно, придружавано от майката Ф. М. А. с ЕГН *****, или изрично упълномощено за това от нея трето пълнолетно лице, за срок от две години, считано от влизане в сила на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Пазарджик в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велинград: _____